

Вступ

Сніжити почало близько полудня, і коли Джої, неймовірний метис добермана і шнауцера, помчав крутим схилом униз, зі снігу то тут, то там вигулькувала лише чорна голова з обвислими доберманячими вухами. Пірнаючи у незайманий сніг, пес щоразу здивовано і трохи сумно дивився на господиню, яка стояла обіч дороги, а тоді продовжував пошуки жовтого тенісного м'ячика. Джої був названий на честь героя з «Друзів», улюбленого персонажа молодої жінки, що заливалася сміхом, дивлячись на бідолашного собаку. Коли серіал уперше показували по телебаченню, Аліна (так її звали) ходила в садок, тож доєдналася до його прихильників лише в останні сезони. Однак пізніше вона передивилась увесь серіал і навіть тепер, через десять років, бувало, переглядала ту чи іншу серію, коли на неї накочувалися сум чи ностальгія. А їй лише двадцять п'ять. Що ж буде далі?

І вона навіть не могла пояснити, чому їй так припав до душі цей милий ситком. Буває так, що в окремий період нашого життя нам подобаються певні речі, та, натрапивши на них згодом, дивуємося — що ж такого ми побачили у тих книгах, фільмах, серіалах? Але з «Друзями» все було інакше. Серіал надто ванільний? Так. Фібі — особа, якої у реальному житті вона б не витримала й трьох днів? Так... проте, всміхнувшись Аліна, з одним таким персонажем вона все ж знайома. З Джої... Джої Трібіані.

— How you doing?*

Навіть нині для неї ця репліка така мила й потішна, хоча дівчина за той час закінчила антропологію в Наберника на філософському в Люблянці. Однак Аліна не наважувалася зга-

* Як справи? (Англ.)

дувати про своє захоплення в товаристві, особливо тоді, коли всі були тверезими. А коли ненароком обмовлялася, то неодмінно додавала, що це — її *guilty pleasure**. Ну, і вона хоча б не слухає Бон Джові.

Джої пірнув у сніг, якого за п'ять годин нападало майже тридцять сантиметрів, і підминав своїми шнауцерячими ногами м'який холодний настил. Та, добравшись до м'ячика і схопивши його зубами, пес не вернувся до господині протоптаною стежкою, а, різко розвернувшись, розчищав собі новий шлях, наче крихітний снігохід.

Це теж було мило й потішно — коротконогий доберман із жовтим тенісним м'ячиком у зубах.

Аліна забрала іграшку, вони трохи погралися в перетягування, і собака врешті відпустив забавку. Дівчина замахнулась, але не кинула м'ячик — сховала його за спину. Собака метнувся вперед, прокладаючи ще одну стежку, аж поки його не зупинив високий сніг. Джої розгублено глянув перед себе, а тоді на господиню.

— Який же ти дурненький, — сказала дівчина, розвернулася трішки вліво й щосили пожбурила м'ячик з насипу. Як і щоразу під час їхньої прогулянки (коли так можна сказати про третій приїзд до Бохиня), м'ячик майнув через білий настил уздовж річки і зник у кущах. Собака зрадів неймовірно, а дівчина захвилювалася: чи не кинула іграшку задалеко, чи вона не впаде у воду.

— Джої, Джо-о-ї-і...

Пес не зреагував, зрештою, як завжди. Господиня могла гукати скільки завгодно, та він добрався до кущів і потонув серед них. Джої ж не стрибатиме у воду по м'ячик?

Собака загавкав. Дівчина чекала, коли улюбленець повернеться з іграшкою у гострій мордочці, та його все не було. Знову гавкіт. Аліна подумала, що пес гавкає на м'ячик, який уже несеться до Бохинської Бистриці, та чи не гойдалися б гілки кущів, якби собака пробирався між ними? Але ж ні — гілки кущів були непорушними, а гавкіт не змовкав.

— Джої-і-і...

Дівчині не хотілося лізти у високий сніг. Вона була взута у трекінгові кросівки; щоправда, вони були з гортексом,

* Таємне захоплення (англ.).

який захищає від вологи, але й те правда, що це була низька модель. А коли на шкарпетки налипає сніг і, танучи поволі, стікає тобі у взуття, жоден гортекс не порятує.

— Джої-і-і!

Собака вибіг із-за кущів, без м'ячика. Дівчина манила його до себе, плескаючи по стегнах долонями у вовняних рукавицях — ну ж бо.

— Джої, Джої, хороший мій, іди сюди...

Пес коротко гавкнув і знову зник у кущах.

Аліна зітхнула і спустилася з дороги. Сніг сягав майже до колін. Вона ступила в один зі слідів, залишених собакою, і з острахом чекала, коли крізь шкарпетки стане просочуватися волога. Додому йти пішки з півгодини. Дурне собача!

Дівчина відгорнула гілля, пильнуючи, щоб не натрусити снігу за комір. Від кущів до ріки був якийсь метр. Побачивши господиню, Джої загавкав, заскавучав і замахав хвостом, переводячи погляд з неї на річку. М'ячик лежав коло пса.

— Що сталося?

Дівчина нагнулася по іграшку.

— Джої, ходімо...

Вона підвела голову й подивилася на воду, затягнену при березі в кригу. Звідти стриміло щось біле. Таке біле, що у вечірніх сутінках здавалося чимось штучним, пластмасовим, ніби рука манекена.

«Але навіщо комусь кидати манекен у річку?» — подумала дівчина.